

"Barátaim, köszönöm!" 2005 októberében három szakmai szervezet, a Magyar Gázipari Vállalkozók Egyesülete, a Magyar Épületgépészeti Nagykereskedők Szövetsége és a Magyar Épületgépészek Szövetsége vezetői úgy döntöttek, hogy Épületgépész Életműdíjat adományoznak Meszlényi Zoltánnak. Ezt az októberi, siófoki Nemzetközi Gázkonferencián szándékoztunk átadni, amire végül Zoli nem tudott eljönni egy aznapi kórházi kezelés miatt. A kitüntetést meghitt szakmai ünneplés keretében ifjabb Meszlényi Zoltán vette át a konferencián.

Az [életműdíjat](#) megköszönve Zoli egy levelet írt, amiben visszatekintett szakmai pályafutására is. Ebből idézünk néhány részletet.

Részletek Meszlényi Zoltánnak a szövetségünknek 2005 október 28-án küldött leveléből - a szövetségünk által kezdeményezett Épületgépész Életműdíj átadása alkalmából

Közel ötven évet a szakmában töltve dolgoztam tervezőként, beruházóként, kivitelezőként, üzemeltetőként, fejlesztőként és tanárként. Közben talán minden iskolát kijártam, majdnem minden szakképzettséget megszereztem, amit ebben a szakmában lehetett: épületgépész technikus, épületgépész mérnök, gázvezeték- és készülékszerelő mester, központi fűtés- és csőhálózat-szerelő mester, gázkészülék-beüzemelő, -javító, -felülvizsgáló sőt még kazánfűtő is.

Életem egy részében kiváló kollégákkal dolgozhattam együtt, akiknek nagyon sokat köszönhetek, nem csupán szakismeretet, hanem valami mást is adtak: ki emberséget, ki erőt, ki tisztánlátást. Ma is azt vallom: minden ember akivel találkozom valamilyen formában otthagyja a bélyegét rajtam. Van aki jót ad, van aki rosszat. Hogy idővel mit tartok meg követendő példaként azt már én szűröm ki. De a döntő az, hogy kell a jó példa!

Negyvenévesen, tizenkét éves főiskolai docensi, tanszékvezetői munka után kezdtem „*lentről*”. És akkor rá kellett jönnöm, hogy mennyi, de mennyi mindent nem tudok... A szakmában sokaknak el kellene ezen gondolkozni magukban...

Nem csak arról van szó, hogy meg kellett tanulnom „*profi módon*” hegeszteni. Számos olyan gyakorlati szakmai kérdést is tisztázni kellett, amit ma is hiába keresek „*komoly*” szakkönyvekben – egyszerűen elnagyolják vagy átlélik az igen fontos részletproblémákat. Igaz, hogy így több mint tíz évet a szakmai publikációk területén kihagytam, de kazánfűtőként és szerelőként dolgozva rengeteget tanultam a mindennapi gyakorlatban, amit később tudtam hasznosítani. Ezen életszakasz nélkül nem tanultam volna meg azt amit ma tudok.

Három főiskolai jegyzetet írtam – ezek közül az 1967-ben írt „Szellőzést” még 2000-ben is használták. Főleg szakmai folyóiratokban közel 300 cikkem jelent meg. A legnehezebb feladat talán a szakmai ismeretterjesztés. Valamit úgy megírni, hogy magasabb elméleti ismeretek nélkül is érthető legyen, de ugyanakkor ne legyen elméletileg szakszerűtlen – nem könnyű feladat. Legutóbbi példa erre a Magyar Épületgépészek Szövetsége kiadásában megjelent „Központi fűtések üzembe helyezése” című, szerelőknek szóló füzet. Egy szakkönyv- vagy tankönyvrészletet sokkal könnyebb lett volna megírni, mint ezt a tömör, a mindennapokban is használható összefoglalót.

A szakma tiszteletéről és az alázatról azt gondolom, hogy a feladattal szembeni alázat azt jelenti, hogy az „én” és a „feladat” sorrendjében nem én vagyok az első! A feladat az első, amit nekem, mint szakembernek hibátlanul kell teljesítenem. Ez az élet minden területére igaz. Ha egy előadást tartok, vagy egy szakmai cikket írok nem *én* vagyok a fontos aki „*az észét osztom*”, hanem van egy

feladat:

valamit el akarok magyarázni azoknak akik még nem tudják – ennek kell alárendelni gondolataimat és szavaimat:

magamat.

Köszönöm az életműdíjat – nem csak engem illet, hanem sokakat, másokat is, akik munkámat segítik, támogatják. Ezzel az elismeréssel, úgy érzem, visszakaptam valamit abból, amit az élet elvett tőlem.

Barátaim, köszönöm!

Meszlényi Zoltán